

ROZENKRANS

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

Zonder mededogen

Venijn

Verloren zielen

Slaap zacht

De zevende doodzonde

Dochter van Lucifer

Lisa Jackson

ROZENKRANS

the house of books

Oorspronkelijke titel

Devious

Uitgave

Kensington Books, New York

Published by arrangement with Kensington Publishing Corp. New York, New York, USA.

All rights reserved

Copyright © 2011 by Susan Lisa Jackson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Eefje Bosch

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagillustratie

Trevillion Images / © Allan Jenkins

Foto auteur

© Kimberly Butler Photography

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel Best

ISBN 978 90 443 3373 2

D/2012/8899/86

NUR 332

www.lisajackson.com

www.thehouseofbooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord van dank

Wanneer ik een boek schrijf, heb ik altijd veel mensen om me heen die me helpen om het voor elkaar te krijgen, of het nou gaat om redigeren of onderzoek doen, morele steun of technische adviezen geven. Ik vertrouw op vele mensen en professionals die over bepaalde onderwerpen veel meer weten dan ik, maar mochten er fouten in het boek staan, dan zijn die uiteraard van mijn hand.

Alle mensen die mij geholpen hebben met *Rozenkrans*, wil ik graag bedanken. Er zijn natuurlijk nog meer medewerkers achter de schermen, maar de volgende mensen schieten me nu te binnen, en ik kan niet zeggen hoezeer ik hun hulp en steun waardeer:

Alex Craft, Ken Bush, Nancy Bush, Matthew Crose, Michael Crose, Niki Crose, Wayne Kreitz, Carol Maloy, Arla Melum, Ken Melum, Trevor Melum, Roz Noonan, Robin Rue, John Scognamiglio, Larry Sparks en Cecilia Stinson. Dank jullie wel, en excuses als ik iemand ben vergeten!

Noot van de auteur

Zoals altijd heb ik de feiten wat verdraaid, en ben ik soepel omgesprongen met de werkelijkheid, omwille van het verhaal.

Ook vond tijdens het schrijven van dit boek het vreselijke ongeluk plaats in de Golfkust. Het olielek bevuilde de prachtige wateren daar, bedreigde de waterrijke natuurgebieden van Louisiana, en stroomde waarschijnlijk door tot aan New Orleans. Terwijl ik dit schrijf komt de vlek (die meer weg heeft van een explosie uit een oneindige vulkaan) nog steeds de zee uit stromen, en ik maak me ontzettend zorgen, niet alleen over de Golfstaten en de landen eromheen, maar ook om de hele wereld, in ecologisch, financieel en moreel opzicht.

New Orleans, en heel Louisiana, is mij heel dierbaar. Ook al heb ik nooit in het Zuiden gewoond, mijn personages wonen daar wel, en ik heb vele gelukkige uren doorgebracht in de schoonheid en levendigheid van dat ongelofelijk mooie deel van de wereld.

Ik heb het olielek in dit boek niet genoemd, maar zal dat in latere Bentz/Montoya-boeken wel doen, wanneer ik een beter idee heb van hoe deze catastrofe zich zal ontwikkelen. Ik voel mee met de mensen die wonen en werken in het gebied – sterke, moedige mensen die hebben gevochten op de grond waar ze zo van hielden en de rampzalige verschrikkingen van orkaan Katrina te lijf gingen, om vervolgens met deze nieuwe, ondenkbare calamiteit geconfronteerd te worden, een tragedie voor ons allemaal. Er zijn geweldige en dappere mensen voor nodig om zo'n gevecht tegen de natuur te leveren. Ik bewonder jullie allemaal.

Lisa Jackson

Hoofdstuk 1

‘Het is zover.’ De stem klonk helder in haar oor.

Camille glimlachte. Ze deed het laatste knoopje dicht en voelde een enorme opluchting. In het piepkleine spiegelkje bekeek ze zichzelf en trok haar sluijer goed.

‘Je bent een droom van een bruid,’ zei haar vader.

Maar hij was er niet echt, of wel? Hij begeleidde haar niet naar het altaar. Nee, nee, natuurlijk niet. Hij was al jaren geleden overleden, tenminste, in die veronderstelling was ze geweest. Maar... haar vader was helemaal niet haar vader, alleen voor de wet. Toch? Ze knipperde met haar ogen. Helemaal wazig probeerde ze haar hoofd helder te krijgen en het vreemde gevoel van zich af te schudden. Het leek wel alsof haar geest en lichaam los van elkaar stonden.

Dat komt doordat het je trouwdag is, het zijn gewoon je zenuwen.

‘Je bruidegom wacht op je.’ Opnieuw spoorde de stem haar aan, en ze vroeg zich af of er echt iemand tegen haar praatte of dat ze het zich verbeelde.

Gekkie, natuurlijk is het echt!

Ze ging het kamertje uit waar ze zich had omgekleed en zwalkte door de donkere gang, die zwakjes werd verlicht door een paar flakkerende muurkandelaren.

Ze daalde een trap af waarvan de treden glommen door de duizenden voeten die er op en af waren gerend, en liep door naar de kleinere kapel. Ze wist dat hij daar op haar stond te wachten.

Haar hart bonsde van opwinding.

Haar bloed raasde door haar aderen.

Wat een geweldige, geweldige avond!

Met één hand gleed ze over de lange, gladde reling, haar vingertoppen raakten de glimmende trapleuning.

‘Schiet op,’ beval een krassende stem in haar oor. Bijna struikelde ze over de zoom van haar jurk. ‘Je mag hem niet laten wachten!’

‘Dat zal ik niet doen,’ beloofde ze. Haar stem leek te galmen, als een echo in een tunnel. Of gewoon in haar hoofd.

Ze trok haar jurk omhoog om sneller te kunnen lopen, haar voeten gleden over de vloer. Ze voelde zich licht, alsof ze zweefde, en de gedachte aan wat haar te wachten stond, spoorde haar aan.

Het maanlicht scheen door de hoge glas-in-loodramen en wierp schaduwen en gekleurde patronen op de vloer. Toen ze bij de kapel aankwam wankelde ze op haar benen, alsof ze hakken aanhad.

Maar ze was op blote voeten. Ze kon de koude stenen vloer dwars door haar voetzolen heen voelen.

Armoede, kuisheid, gehoorzaamheid.

De woorden dwarrelden door haar hoofd toen de deur naar de kapel openging en ze naar binnen liep. Ze hoorde muziek in haar hoofd, stemmen van engelen die omhoog vlogen naar de spitsen van de kathedraal van St. Marguerite, op deze dag, haar trouwdag.

Nacht... het is nacht.

Bij het altaar flakkerden kaarsen en er hing een enorm kruisbeeld boven haar, om haar te herinneren aan het lijden van Christus. Ze sloeg een kruisteken en maakte een buiging, toen liep ze langzaam naar voren.

Armoede, kuisheid, gehoorzaamheid.

Ze hoorde de muziek in haar hoofd aanzwellen en hield het kettinkje van haar rozenkrans stevig vast.

Toen ze aankwam bij het altaar begon de kerkklok te luiden. Ze knielde neer voor Gods aanwezigheid, klaar om haar gelofte af te leggen, om haar leven te geven aan degene die ze liefhad.

‘Goed zo... goed zo... perfect.’

Camille boog haar hoofd om te bidden en keek toen, op haar knieën, op naar het kruisbeeld. Ze zag de verwondingen op het uitgemergelde lichaam van Christus en was getuige van Zijn opoffering voor haar eigen aardse zonden.

O ja, ze had gezondigd.

Keer op keer. Nu zou ze de absolutie krijgen.

Geliefd zijn.

Voor altijd.

Ze deed haar ogen dicht en boog moeizaam haar hoofd. Het leek ineens zo zwaar en haar handen leken zo onbehouwen. De kapel vervormde en werd donkerder en het beeld, de Heilige Maagd en engelen bij het doopvont staarden haar ineens verwijtend aan.

Ze hoorde een schoen over de stenen vloer schrapen. Haar geluk en vrolijkheid maakten plaats voor angst.

Niet opgeven. Niet vanavond...

Maar zelfs haar trouwjurk voelde niet langer zijdeachtig en licht, er kwam ineens een muffe geur vanaf en de stof was ruw geworden en prikte.

Onder de fijne sluier gingen haar nekharen recht overeind staan.

Nee, nee, nee... dit gaat niet goed.

‘Dus nu weet je het,’ berispte de stem bij haar oor haar, en ze kromp ineens van het gesis. ‘Want het loon der zonde is...’

‘De dood,’ fluisterde ze.

Pure angst trok door haar heen. *O, god!* Doodsbang probeerde Camille weer op te krabbelen.

Op dat moment sloeg het noodlot toe.

De rozenkrans werd uit haar handen gerukt. De kralen vlogen uit haar vingers en langs haar huid. Ze vielen en stuiterden alle kanten op.

Camille probeerde haar voeten in beweging te brengen, maar haar knieën waren helemaal slap en haar benen leken ineens wel van rubber. Ze probeerde op te staan, maar het was al te laat.

Een stevig koord strengelde zich om haar nek en werd strakgetrokken.

Nee! Wat is dit?

Messcherpe steken sneden diep in haar vlees.

Nee, nee, nee! Dit gaat helemaal mis.

Help!

Een withete pijn sneed door haar lichaam. Ze bewoog met een ruk naar voren om haar belager van zich af te schudden, terwijl deze haar luchtpijp afkneep. Ze probeerde naar adem te snakken maar kreeg geen lucht. Haar longen, lieve hemel, haar longen begaven het bijna onder de druk.

O god, wat gebeurde er?

Waarom?

Het schip leek om haar heen te draaien, het hoge koepeldak te wankelen, terwijl het monster achter haar het dodelijke touw steeds strakker trok.

Ze raakte in paniek. Wanhopig probeerde Camille zich los te maken, ze schopte en ze kronkelde, maar haar lichaam deed niet wat zij wilde. Het gewicht op haar rug was verpletterend, het touw om haar nek sneed diep in haar huid.

Het werd rood voor haar ogen en haar hart bonsde in haar oren.

Haar vingers graaiden naar het touw om haar nek, haar nagel scheurde af.

Ze kromde haar rug en zette zich schrap.

Ze vocht als een gek, maar het had geen zin.

Alstublieft, alstublieft, alstublieft! Heilige Vader, spaar me! Ik heb gezondigd, maar alstublieft...

Haar voeten gleden onder haar vandaan.

Zwakjes sloeg ze om zich heen, haar kracht verslapte.

Nee, Camille, blijven vechten! Niet opgeven! Doe het niet! Er is vast wel iemand die je komt redden.

Haar ogen concentreerden zich weer op het kruisbeeld en het gekwelde gezicht van Christus begon langzaam te vervagen. *Het spijt me...*

Ze was ineens zo slap, haar pogingen zo zwak en vruchteloos.

Haar sterke lichaam verzwakte.

‘Alstublieft,’ probeerde ze te smeken, maar het klonk vervormd en zacht, onherkenbaar.

De duivel die het gewaagd had deze kapel te betreden, het monster dat deze heilige grond had ontheiligd, hield haar stevig vast. Bleef aan het touw rukken. Onverminderd. Boosaardig. Dodelijk.

Camilles longen stonden in brand, haar hart bonsde zo hard dat ze zeker wist dat het uit elkaar zou knallen. Met haar doodsbanige ogen zag ze alleen nog een waas van rood.

O, Heilige Vader, de pijn!

Opnieuw probeerde ze om een klein beetje lucht binnen te krijgen, maar dat mislukte.

Haar longen schreeuwden het uit.

Brute kracht, aangewakkerd door een kille, duistere woede, haalde het wurgtouw steeds verder aan.

De pijn was ondraaglijk.

‘Hoer,’ zei de stem beschuldigend. ‘Satansdochter.’

Nee!

Met haar ogen open zag ze het beeld van Christus weer aan het kruis hangen. Een laag bordeauxrood vertekende zijn perfecte gezicht, waar tranen als bloed overheen biggelden.

Ik houd van U.

De stortvloed aan zondes waar haar leven uit bestond stroomde over haar heen. Ze zag heldere beelden van alle mensen die ze verdriet had gedaan. Haar vader en moeder, haar zus, haar beste vriendin... zoveel mensen, van wie sommigen van haar gehouden hadden... de onschuldigen.

Dit was haar straf, besepte ze, terwijl haar handen haar nek loslieten, over haar onderbuik naar beneden gleden en even ter hoogte van haar baarmoeder bleven liggen.

Zzzzzt. Knak! Er flitste een fel licht voor haar ogen; toen werd alles donker.

In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, bevrijd me van mijn zonden... Vergeef me Vader, want ik heb gezondigd...

Hoofdstuk 2

‘O, godsamme!’ Valerie bleef maar op de ESCAPE-knop van haar laptop timmeren, alsof ze op die manier de afgedankte computer met zijn antieke harddrive en eigen willetje wel weer tot leven zou kunnen wekken. ‘Kom op nou, kom op!’ mompelde ze met opeengeklemden kaken, en gaf het toen op, niet in staat om het stomme ding uit te zetten zonder de batterij eruit te halen.

Nu was ze er klaar mee! Morgen ging ze een computer kopen, ondanks de bedroevende staat van haar bankrekening. Ze had nog een klein beetje krediet op haar creditcard, maar ook die zou, wanneer ze een nieuwe computer had gekocht, aan zijn limiet zitten.

De prijs van een scheiding, sprak ze zichzelf streng toe terwijl ze de laptop op het verfrommelde beddengoed smeed. In haar niet bij elkaar passende pyjama liep ze de keuken in van het verbouwde koetshuisje, stak haar hoofd onder de kraan voor een slok water en staarde toen door de regendruppels op het raam naar de onrustige avondlucht van New Orleans.

De zomer hing in de lucht, haar huid was klam van het zweet. Ze wrikte het raam open om de donkere geur van de langzaam stromende rivier binnen te laten. In de verte hoorde ze het geroezemoes van het verkeer op de snelweg. Het was een constant geluid dat zijn best deed boven het gezang van de krekels en het zachte gerommel van de schildpadden uit te komen.

Met een eenzame klank sloeg de klok van de kathedraal van St. Marguerite middernacht.

Om een onverklaarbare reden kreeg Valerie ineens kippenvel. Haar politie-instinct draaide op volle toeren en ze kreeg weer het gevoel dat ze in de gaten werd gehouden, dat verborgen ogen haar bestudeerden.

‘Te veel avondjes met de scifi-zender,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Te veel nachtmerries.’

Een fractie van een seconde vloog er een versplinterde herinnering met

scherpe, gerafelde randen door haar hoofd. Vaag. Schimmig. Maar onheilspellend.

Ze kreeg kippenvel van wat ze voor zich zag. Gehuld in het zwart, met hardvochtige ogen en een vieze stank om zich heen, werd het onzure wezen steeds groter. Dreigend. Het hield een ketting in zijn klauwachtige hand.

Niemand kon haar helpen.

Niemand kon haar redden.

‘Ssssst,’ siste het wezen, en bracht zijn zilverkleurige neus omlaag. ‘Stil.’ *Camille!* dacht Val vol afschuw. *Deze duivel wil Camille hebben...*

In een mum van tijd verdween het afschuwelijke beeld weer naar een uithoek van haar hoofd. Uit ervaring wist Val dat het zich daar zou blijven schuilhouden en dan plotseling weer, ongevraagd, tevoorschijn zou komen.

‘Laat me met rust,’ mompelde ze zachtjes en negeerde de haartjes op haar arm die recht overeind waren gaan staan. Deze vijand was gewoon een hersenspinsel – niet iets wat een verstandige, stabiele vrouw ooit serieus zou nemen.

Val haalde diep en rustig adem terwijl de klokken van de kathedraal van St. Marguerite klaaglijk bleven luiden in de nacht. Ze voelde zich nog steeds koud van binnen en greep de rand van het aanrecht vast om rechtop te blijven staan. Ze probeerde de afstotelijke verschijning te dwingen om terug te keren naar waar hij thuishoorde – naar het meest duistere deel van haar hersenen, naar de krochten waar haar gezonde verstand niet durfde te komen.

Niet aan beginnen, waarschuwde ze zichzelf in stilte. *Begin er niet aan*. Als ze stil bleef staan bij de op de loer liggende gedachten zou dat alleen maar leiden tot een afschuwelijke self-fulfilling prophecy.

‘Niks aan de hand,’ zei ze hardop, ook al huiverde ze vanbinnen. Ze stond te trillen van een angst die ze probeerde te onderdrukken. De nachtmerries of beelden in haar hoofd mochten haar niet bang maken. ‘Jezus-mina, hou jezelf eens in de hand!’

Ze dwong zichzelf om het aanrecht en haar belachelijke angsten los te laten en hield zichzelf voor dat ze gewoon gestrest was. Wie zou dat niet zijn? Een op handen zijnde scheiding, een carrière die aan diggelen lag, een eigen zaak die bijna failliet was en een zus, haar enige, die een gelofte wilde afleggen in een klooster dat regelrecht uit de middeleeuwen kwam! En dan ook nog die e-mail van Camille. Verontrustend.

Val dacht aan St. Marguerite, de historische kathedraal waar haar zus uiteindelijk haar gelofte zou afleggen.

Als ze haar willen hebben, tenminste.

Het leek nog steeds helemaal niet te passen bij Camille, het feestbeest. Altijd een vriendje aan haar arm, altijd aan het proberen om uit de problemen te blijven. Door alles wat ze over St. Marguerite had gehoord, betwijfelde Valerie of de zonden van haar zus daar zo gemakkelijk vergeven zouden worden. Het klooster van St. Marguerite, met haar gesloten hekken, verouderde communicatiesysteem en strenge regels leek eerder op een middeleeuws fort dan op een huis van God. Het was een afgezonderde plek waar de rest van de eenentwintigste eeuw aan voorbij was gegaan. De mensen tussen die gewijde muren deden denken aan vroegere tijden met hun archaïsche gebruiken, sadistische discipline en primitieve denkbeelden. Waarschijnlijk was dat te danken aan de abdis of moeder-overste of hoe die oude heks van een Zuster Charity zichzelf dan ook mocht noemen. Die nog leefde in de dagen van de donkere habijten, waarin nietsvermoedende studenten op hun vingers werden getikt en waarin het draaide om dreigementen en angst, in plaats van om het eren van God. Zuster Charity was eerder een gevangenisdirecteur dan een leidster.

Waarom Camille ooit had besloten om haar gelofte af te leggen in zo'n streng instituut was haar nog steeds een raadsel.

Nee, dat is niet waar. Je weet haar redenen heus wel, je durft ze gewoon niet onder ogen te zien.

Psssst!

Er klonk een kwaadaardig gefluister door Zuster Lucia's hoofd.

Ze sperde haar ogen open in haar pikdonkere, piepkleine kloostercel. Ze had kippenvel en een ijzerachtige smaak in haar mond. *Hemelse Vader, laat dit alstublieft het staartje van een enge droom zijn, een nachtmerrie die...*

Psssst!

Daar had je hem weer, die afschuwelijke voorbode van wat er komen ging. Ze gooide de dunne lakens van haar benen en knielde terwijl haar nachthemd om haar heen fladderde. Automatisch pakte ze haar rozenkrans die over het metalen bedframe hing. Ze sloeg er een kruisje mee en begon in stilte de apostolische geloofsbelijdenis op te zeggen. Haar lippen bewogen in de duisternis en het zweet brak haar uit. 'Ik geloof in God, de Almachtige, schepper van hemel en aarde...' En ze geloofde ook echt. Met heel haar hart. Normaal gesproken vond ze troost in dit ritueel uit haar jeugd. In tijden van stress of zorgen of nood zocht ze troost

door haar vingers over de glanzende kralen te laten gaan en de gebeden te fluisteren die haar dicht bij God brachten.

Pssst! Weer gingen haar nekharen overeind staan door dat elektrische stroompje dat siste onder haar huid.

Niet hier... o alsjeblieft... niet in het klooster! Haar gebed was onderbroken en ze begon opnieuw. Ze kneep haar ogen dicht en leunde met haar ellebogen op het dunne matras. Haar hoofd bonkte.

Opnieuw hield ze het kruisje tegen haar voorhoofd en begon aan de reeks gebeden die ze altijd paraat had.

Dit moet een vergissing zijn, dacht ze verwilderd terwijl ze de vertrouwde woorden prevelde. Sinds ze was toegetreden tot St. Marguerite met het doel daar haar gelofte af te leggen, had ze geen ‘incidenten’ meer gehad, zoals haar moeder ze altijd noemde. Ze was in de veronderstelling geweest dat ze hier veilig was.

‘Ik geloof in...’

Pssst! Dit keer klonk het harder.

De pijnlijke schok sneed door het donker.

Lucia hield haar adem in en liet haar rozenkrans vallen, doordat haar gebed opnieuw werd onderbroken. Ze ging staan, en probeerde niet eens meer om te ontsnappen aan het onvermijdelijke. Op blote voeten liep ze over de hardhouten vloer, trillend van een angst die groeide en groeide als een orkaan op weg naar de kust van Louisiana. Ze zag de kapel van dit district voor zich en knipperde met haar ogen door de waterval aan beelden.

Een onduidelijk gezicht.

Vergeelde jurk.

Bolstaand zwart gewaad.

Vertrokken, dodelijke lippen.

Een zware deur die in het slot viel.

Een bloederig kruisbeeld, karmozijnrode druppels die uit Christus’ heilige verwondingen dropen.

Dood, sprak een stem boven de luide ruis in haar hoofd uit.

Ze vloog de gang op, die flauw verlicht werd door kandelaren aan de muur, en daalde een kronkelende trap af naar beneden. Haar vingers gleden over de afgesleten trapleuning, de route was al voorbeschikt. Er viel een zwak licht door de donkere glas-in-loodramen, en de warmte van de junidag hing nog in de lucht.

Waarom? vroeg Lucia zich in paniek af. *Waarom nu? Waarom hier? Het is waarschijnlijk niets... gewoon een enge droom. Het zijn gewoon je angsten die een vaste vorm aannemen, meer niet.*

Haar hart ging onregelmatig tekeer terwijl ze naar de kapel ging, een piepklein plekje om te bidden achter de enorme kathedraal. Voortgedreven door een onheilspellend gevoel duwde ze de dubbele deuren open en ging ze Gods huis binnen. De kapel was een plek die stond voor licht en goedheid, vergeving en verlossing, maar deze nacht voelde ze dat er een kwaad in verstopt zat, grimmig als de ziel van de duivel.

‘Vader, wees met mij alstublieft.’ Ze doopte haar vingertoppen in het wijwater, sloeg een kruis en liep het middenschip in waar alle beelden samenkwamen. Er flakkerden rode votiefkaarsen, die schaduwen op de stenen muren wierpen. Een enorm kruisbeeld was boven het altaar aan het plafond opgehangen, zodat Jezus tijdens zijn marteling uitkeek over de kapel.

Automatisch sloeg Lucia weer een kruis. Het geroffel in haar hoofd was nu overgegaan in gebonk.

Vanuit haar ooghoek zag ze iets bewegen, een donkere figuur met een opbollend gewaad die door een deur verdween.

‘Vader?’ riep ze, omdat ze dacht dat degene die de kapel uit rende een priester was. De deur viel in het slot. ‘Wacht! Alstublieft...’ Ze liep naar de deur. ‘Vader, o, nee...’ Haar stem liet haar in de steek toen ze witte stof zag wapperen, een kanten zoom die over de vloer golfde bij de eerste rij kerkbanken.

Wat?

Haar hart begaf het bijna.

De verschrikkelijke, snel opeenvolgende beelden waarvan ze wakker was geworden brandden weer in haar hoofd.

Vergeelde jurk.

Hardvochtige lippen.

Een deur die dichtviel terwijl de kerkklokken luidden.

Net als eerst.

Een kwaadaardig gefluister streek weer langs haar nek. Ze struikelde bijna terwijl ze naar voren rende, haar blote voeten ketsten tegen de koude stenen vloer aan en weerklonken tegen het hoge, gewelfde plafond.

Dit kan niet waar zijn!

Dit kan niet!

Struikelend, rennend, bang voor wat ze aan zou kunnen treffen, vloog ze naar de voorkant van de apsis, naar het altaar en de prachtige, nu donkere glas-in-loodramen. Het kruisbeeld hing aan het hoge plafond, de zoon van God die in al zijn pijn op alles neerkeek.

‘O, God!’ schreeuwde Lucia. ‘*Dios! Mi Dios!*’

Ze werd vervuld van afschuw.

Er lag een in elkaar gedoken figuur voor de eerste rij kerkbanken.

'No, por favor, Jesús. No, no, no!'

Haar bloed stolde bij het zien van het lichaam, dat bij het doopvont op zijn rug lag. Lucia onderdrukte een schreeuw en viel op haar knieën, naast de bruid die gekleed was in een tere, aan flarden gerukte trouwjurk. Een dunne, rafelige sluier lag over haar gezicht.

Lucia's maag kromp ineen toen ze Zuster Camille herkende, met een lijkbleek gezicht, blauwe lippen en grote ogen die door het doorzichtige kant heen staarden.

'O, lieve Heer...' snikte Lucia. Ze raakte Camilles nog warme lichaam aan, op zoek naar een hartslag in de hals van de non, waar kleine blauwe plekken zaten. Ze moest bijna overgeven. Iemand had Camille dit aangedaan, had geprobeerd om haar te vermoorden. O, God, leefde ze nog? Voelde ze nou een vage hartslag, een heel klein beetje beweging onder de kouder wordende huid van Camille? Of verbeeldde ze het zich maar?

'Camille,' spoorde Lucia haar wanhopig aan, met een stem die bijna brak. 'Niet opgeven, alsjeblijft. O, alstublieft... *Mi Dios!*'

De luidende klokken boven haar klonken als een doodsklok.

Ze keek op. 'Help! Kan iemand me helpen!' Haar stem steeg op naar het dakspant, en kaatste terug naar haar. 'Alsjeblijft!'

Tegen de halfdode vrouw fluisterde ze: 'Camille, ik ben het, Lucia. Hou vol... Alsjeblijft, alsjeblijft... het is je tijd nog niet...' Maar iemand had bepaald dat Camille dood moest, en ondanks haar goede gedachten wist Lucia dat er iemand was die Camille Renard dood wilde.

Ze fluisterde een schietgebedje voor de Vader, bad met haar hele ziel en zaligheid. Toen boog ze zich met tranen in haar ogen naar Camilles oor. 'Niet opgeven.' Met haar eigen nachthemd probeerde ze de groeiende plas bloed die uit Camilles keel kwam tegen te houden.

Camille bewoog niet.

Haar pupillen waren onbeweeglijk.

Haar huid was bleek. Koelde af.

Haar bloedstroom vertraagde naar niets.

Lucia was in paniek. Ze moest iets doen! Wat dan ook! *Alstublieft, God, neem haar niet mee. Niet nu... nog niet... O, Vader!*

'Help!' schreeuwde Lucia weer. Ze wilde de vriendin die ze het afgelopen jaar zo goed had leren kennen, een vrouw die ze het grootste deel van haar leven had gekend, niet in de steek laten. Ze kon niet doodgaan... dat mocht niet...

Lucia hield van Zuster Camille, beeldschoon en elegant, met haar geheimzinnige glimlach en wenkbrauwen die ze altijd optrok om haar plezier of ongeloof uit te drukken. Een vrouw met problemen, dat wel, een non met veel te veel geheimen, die ze lang geleden al ontmoet had, nog voor ze los van elkaar hadden besloten om hun gelofte af te leggen.

Haar keel kneep zich dicht terwijl ze fluisterde: ‘Het is je tijd niet Camille. Hoor je me? Niet weggaan... waag het niet...’

Maar de arme, gekwelde vrouw was dood, haar ziel rees op uit de levenloze huls die haar lichaam was. Werd van haar gestolen.

‘Nee... alstublieft... Vader...’

Bam! Ergens knalde er een deur dicht terwijl de klokken weer begonnen te luiden.

Lucia sprong op.

Er kwam iemand aan!

Gelukkig. ‘Nog even volhouden,’ zei ze tegen het bleke lichaam, hoewel ze instinctief wist dat ze te laat was. ‘Er komt hulp aan.’ Haar woorden bleven hangen in de kille nachtlucht.

Lucia voelde een rilling over haar rug trekken terwijl de vertwijfeling toesloeg. Ze haakte haar vingers in die van haar vriendin en stuurde nog een wanhopig gebed omhoog terwijl de kerkklokken in de toren de uren bleven slaan.

Kwam er werkelijk hulp aan?

Of kwam degene die Camille dit had aangedaan terug?